

farní zpravodaj

DUBEN 2025

3 Synodní okénko
farnosti

14 O desateru Božích
příkázání
Od P. Bedřicha Bridla, TJ
(1681)

20 Bohoslužby ve
Svatém týdnu

22 Poutě a posvícení

-
- V úterý 8. dubna nebude mše svatá ve farním kostele.
 - V úterý 15. dubna nebude mše svatá ve farním kostele.
 - Mši svatou na **Zelený čtvrtek**, obřady **Velkého pátku** a **Velikonoční vigílii** budeme slavit společně ve farním kostele v ML. V tyto dny se nekonají bohoslužby v žádném jiném kostele ve farnosti.
 - V neděli 20. dubna nebude večerní mše svatá ve farním kostele.
 - V pondělí 21. dubna bude mše svatá jen ve farním kostele v 10:15.
 - Ve středu 23. dubna nebude mše svatá ve farním kostele.

Bratři a sestry,

Známkou inteligentního člověka je, že pokaždé, když něco dělá, umí si položit otázku: „*Co je více a co je méně důležité?*“ Jednají tak studenti, když se připravují na zkoušku. Jednají tak i rozumní státníci, vychovatelé, i prostí dělníci. A i my si můžeme v kontextu evangelia uvědomit, že morální život jsou vlastně jisté základní povinnosti, které jsou neodpuštělné a platné pro všechny.

Křesťané nepochybují o tom, že na prvním místě je láska. Proto ctili v prvních dobách mučedníky, protože jejich smrt byla projevem lásky, nad kterou „*nikdo nemá větší.*“

Svatý Irenej z Lyonu se zásadně vzepřel proti gnostikům, kteří považovali za hlavní ctnost poznání. Svátý Irenej učil, že ke spáse neprospívá mnoho vědět, ale mnoho milovat.

A tak si uvědomme to, co píše svatý apoštol Pavel ve svém listě Korint'ánům, že když chybí láska jsou jakákoliv námaha, posty, umrtvování zcela zbytečné.

A chceme-li dosáhnout tohoto života lásky, je důležité vzdát se všech projevů modloslužby a uvědomit si, co nám připomíná

Pán: „**První přikázání je ... Hospodin je náš Bůh, je jediný Pán...**“ Nejde jen o různé bůžky a ideologie, ale především je třeba umět se osvobodit od svého sebestředného života, okamžiku, kdy vidíme a klaníme se jen vlastnímu dílu: at' už jde o hmotné statky, kariéru, společenské postavení nebo úspěch. Tím vším jsme upadli do otroctví pomíjivých věcí a naši bratři a sestry byli proměněni jen na prostředky nebo dokonce nepřátele.

Chceme-li dojít vrcholu duchovního života, přijměme tedy Kristovu výzvu – „**Slyš, Izraeli,**“ a ve světle evangelia a Božích přikázání se osvobodme od pout našeho sobectví a pýchy, a skrze pokorné srdce naplníme druhé přikázání, přikázání lásky.

P. Řehoř

SYNODNÍ OKÉNKO FARNOSTI

Dne 4. března jsme se sešli na synodním setkání naší farnosti a zabývali se navrženými tématy. Na závěr tohoto setkání byla vybrána dvě témata, která vnímáme jako vzájemně se doplňující a chceme se o nich při druhém synodním setkání farnosti, které bude 29. dubna, dále zabývat. Těmi tématy jsou:

1. Misijní charakter diecéze

Navrhnout způsoby podpory misijního charakteru diecéze ve všech jejích částech (farnosti, biskupství, komunity apod.) a všech oblastech misijního poslání církve (včetně služby lidem v nouzi).

Pomocné otázky:

Které z aktivit, postojů nebo i jiných gest a příležitostí podle vás v nejbližších 10 letech lidem v diecézi nejvíce pomohou k tomu, že se lidé kolem nás začnou zajímat o víru a otevírat se osobnímu setkání s Kristem? Jak bychom toto vše mohli podpořit na rovině diecéze? Kdo by měl tyto aktivity vykonávat? Jak v diecézi k misii využívat virtuální prostor, případně umělou inteligenci (s vědomím všech jejích rizik)? Jak v diecézi podpořit vzdělávání věřících jako těch, kteří jsou „učedníky“ i „misionáři“ zároveň (např. založit diecézní misijní centrum, ustanovit biskupského vikáře pro misii, zaměřit se na misijní rozměr pastorace při vizitacích farností apod.)? Jak vnímáme hranice mezi „církví“

a „světem“? Kdo jsme „my“ a kdo jsou „oni“? Jak „nás“ vnímají lidé „zvenku“? Co to znamená pro naše misijní poslání?

2. Děti, mladí lidé, rodiny a senioři

Navrhnout konkrétní formy účinného blásání evangelia dětem a mladým lidem, rodinám a seniorům a jejich doprovázení na cestě víry a povolání při velké rozptýlenosti po diecézi a malých počtech.

Pomocné otázky:

Které z přístupů práce s dětmi, mládeží, rodinami a seniory v nejbližších 10 letech nejvíce pomohou vytvořit prostředí, kde se děti a mladí lidé budou moci setkat s živým Kristem a žít pro ně inspirující vztahy? Jak v diecézi komunikovat s dětmi, mladými lidmi a rodinami, aby se děti a mladí mohli setkat s pro ně srozumitelnou zvěstí evangelia a být uvedeni do života s Kristem? Jak doprovázet rodiny či manžele tam, kde to nejde ve farnosti? Jak doprovázet mládež, která se na území farnosti vyskytuje jen o víkendech a v místě internátu nemá vztahy povzbuzující víru? Jak misijně vstupovat s hlásáním evangelia do virtuálního světa a jak pomoci mladým lidem se v něm neztratit? Jaké místo v tomto všem mohou mít lidé starší generace či nemocní? Jak toto vše podpořit na rovině diecéze?

Kdo se chce zapojit do dialogu nad danými tématy, je vítán.

P. Řehoř

DĚJNY CÍRKVE XXVII.

Církev v období Gregoriánské reformy (1046–1123) IV.

Dne 28. ledna 1077 na hradě Canosse přijal král Jindřich od papeže Řehoře VII. absoluci. Král Jindřich odpřisáhl, že se bude řídit papežskými dokumenty.

Mohli bychom říci, že papež zvítězil, ale nebylo tomu tak. Král Jindřich totiž nikdy nehodlal své sliby splnit. Jakmile z něho byla sejmuta exkomunikace, mohl král zaměřit svou pozornost na říšská knížata, která dosud stála při papeži a označit je za rebely.

Ti se v březnu sešli ve Forchheimu a na základě předešlé dohody zvolili za nového německého krále Rudolfa Švábského. Papež Řehoř VII. zatím zachovával neutralitu. Teprve když Jindřich IV. bez ohledu na své sliby dále vykonával světskou investituru, se papež přiklonil k Rudolfovi Švábskému a znovu Jindřicha IV. exkomunikoval. Rudolf Švábský byl uznán za právoplatného krále.

Veřejné mínění v Německu se postavilo za krále, který dokonce 25. června 1080 na říšské synodě v Brixenu sesadil papeže Řehoře VII. a za protipapeže zvolil ravennského arcibiskupa Wiberta, který si dal jméno Klement III.

Dne 14. října 1080 byla svedena bitva u Bílého Halštrova, kde Rudolf Švábský opět porazil vojska Jindřicha IV., ale utrpěl také zranění, na která následujícího dne zemřel.

Tato skutečnost posílila vliv Jindřicha IV., který nastoupil válečné tažení do Itálie. V roce 1083 vojsko Jindřicha IV. dospělo až do Říma, kde se zmocnilo baziliky svatého Petra a leoninské čtvrti. Papež Řehoř VII. se uzavřel na Andělském hradě. Protipapež Klement III. byl 24. března 1084 slavnostně intronizován a následně 31. března byl Jindřich IV. „svým“ papežem korunován na císaře. Již 21. května musel Jindřich IV. opustit spěšně

Řím, neboť se blížilo silné vojsko vévody Roberta Guiscarda, který přišel na pomoc papeži Řehořovi VII. Římané nechtěli vévodu s jeho vojskem pustit do města, došlo tedy k drancování, které vyvolalo nevoli a papež s vévodou se museli stáhnout nejdříve do kláštera Monte Cassino a potom do Salerno, kde papež Řehoř VII. v roce 1085 zemřel.

Jindřich IV. svým římským tažením moc nezískal, ale ani neupevnil. V Německu se proti němu vzbouřil jeho syn Konrád, který přijal reformní myšlenky Řehoře VII. Když se Jindřichovi podařilo tuto vzpouru potlačit, zajal jej jeho mladší syn Jindřich. Z tohoto zajetí se mu podařilo uniknout, ale poté náhle v roce 1106 zemřel nesmířen s Církví (neustále v kletbě – exkomunikaci).

Po smrti papeže Řehoře VII. nechtěl být nikdo papežem. Opat z Monte Cassino Desiderius dokonce dvakrát volbu kardinálů odmítl. Přijal až třetí volbu (24. května 1086) a zvolil si jméno Viktor III.

Situace v Římě byla bezútešná. Řím byl z poloviny pobořen. Papež neměl žádné peníze. Navíc byly neustále boje mezi Jindřichem IV. a spojenci papeže, především s markraběnkou Matyldou.

Papež Viktor III. je označován za moudrého a opatrného papeže. Na synodě v Beneventu, která se konala v srpnu 1087, dal do klatby Klementa III. a obnovil Řehořovy zákony proti laické investituře. Na následky těžké nemoci dne 16. září 1087 zemřel. Blahoslaven byl 23. července 1887 papežem Lvem XIII.

Dne 12. března byl zvolen za papeže benediktinský mnich francouzského původu Odo de Lagery, který přijal jméno Urban II. Větší část svého pontifikátu strávil mimo Řím, neboť v Římě se znovu usadil vzdoropapež Klement III.

Papež Urban II. zostrčil ustanovení proti simonii a laické investituře. Exkomunikoval francouzského krále Filipa I., který zapudil svou manželku a unesl vdanou ženu, se kterou se oženil. Do světových dějin zasáhl papež Urban II. tím, že

svolal do Clermontu-Ferrand církevní sněm, kde byla 27. listopadu 1095 ustanovena první křížová výprava proti okupaci Svaté země Turky.

Část křížáků pak pomohla papeži Urbanovi vyhnat vzdoropapeže Klementa III. z Říma.

Papež Urban II. zemřel 29. července 1099 v Římě a za blahoslaveného byl prohlášen 14. července 1881 papežem Lvem XIII.

pokračování příště

SACRAMENTUM CARITATIS XII.

Z exhortace Benedikta XVI.

EUCHARISTICKÁ FORMA KŘESŤANSKÉHO ŽIVOTA

Duchovní bohoslužba – logiké latreia (Řím 12, 1)

70. Ježíš, Pán, který se pro nás stal pokrmem pravdy a lásky, nás ujišťuje, když mluví o darování svého života: „*Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky*“ (Jan 6, 51). Avšak tento „věčný život“ v nás začíná již v této době skrze proměnu, kterou v nás způsobuje eucharistický dar. „*Ten, kdo jí mne, bude žít ze mne*“ (Jan 6, 57). Tato Ježíšova slova nám dávají chápat, jak „věřené“ a „slavené“ tajemství v sobě skrývá dynamiku,

jenž se v nás stává zdrojem nového života a křesťanského životního stylu. Tím, že se spojujeme s Tělem a Krví Krista, stáváme se totiž stále zralejším a vědomějším způsobem účastni božského života. Také zde platí, co říká svatý Augustin ve svých Vyznáních o věčném Logu, pokrmu duše: svatý církevní učitel zdůrazňuje paradoxní ráz tohoto pokrmu tím, že si představuje, jak slyší hlas, který mu říká: „*Já jsem pokrm velkých. Ty porosteš a budeš mě jíst. A nepřipodobním se já k tobě jako pokrm tvého těla, nýbrž ty se připodobníš mně.*“ Vždyť eucharistický pokrm se nepřeměňuje v nás, nýbrž my jsme od něho tajemně

přeměňování. Kristus nás živí tím, že se s námi spojuje a „*vtabuje nás do sebe*.“¹

Slavení Eucharistie se zde jeví v celé své síle jako pramen a vrchol církevního života, neboť zároveň vyjadřuje jednak zrod a jednak dovršení nové a definitivní bohoslužby, *logiké latreía*. Slova svatého Pavla k Římanům na toto téma jsou nejhutnější formulací toho, jak Eucharistie proměňuje celý náš život v duchovní bohoslužbu, která se líbí Bohu: „*Pro Boží milosrdenství vás, bratři, vybízím, přinášejte sami sebe (doslovně: svá těla) v oběť živou, svatou a Bohu milou! To at' je vaše duchovní bohoslužba*“ (Řím 12,1). V této pobídce se vynořuje obraz nové bohoslužby jako úplné obětování vlastní osoby ve společenství s celou Církví. To, jak apoštol trvá na obětování našeho těla, zdůrazňuje lidskou konkrétnost kultu, který je zcela jiný než netělesný. Opět nám to v této souvislosti připomíná svatý Augustin, že právě „*toto je oběť křesťanů*.“

*Byť mnozí, přesto jsou jediným tělem Kristovým. Církev slaví toto tajemství svátostí oltářní, kterou věřící dobře znají a v níž je jasně ukázáno, že to, co je obětováno, je ona sama, jež je obětována.*²

A tak také potvrzuje katolické učení, že Eucharistie jako oběť Krista, je také obětí Církve, a tedy věřících.³ Trvání na oběti (latincky: *sacri-ficium* – to znamená „*činit posvátným*“) zde vyjadřuje celou onu existenciální hutnost, jež je zahrnuta do přeměny naší lidské přirozenosti uchvácené Kristem (srov. Flp 3, 12).

Účinnost vše zahrnující eucharistické bohoslužby

71. Nová křesťanská bohoslužba objímá všechny aspekty existence tím, že je přeměňuje: „*At' jíte, nebo pijete, nebo cokoli jiného děláte, všechno dělejte k Boží oslavě*“ (1 Kor 10, 31). Křesťan je povolán k tomu, aby každým úkonem svého života oslavoval Boha. Odtud dostává formu nejvnitřnější eucharistická povaha

¹ Benedikt XVI. *Homilie na Marienfeldu* (21. 8. 2005).

² *De civitate Dei*, X. 6: PL 41, 284.

³ Srov. *Katechismus katolické Církve*, 1368.

křesťanského života. Eucharistie zahrnuje lidskou skutečnost v její každodenní konkrétnosti, což umožňuje den po dni pokračující přeměnu člověka, který je milostí povolán být věrným obrazem Božího Syna (srov. Řím 8,29 nn). Není nic ryze lidského – myšlenky a city, slova a skutky – co by nenašlo ve svátosti Eucharistie vhodnou formu, aby to bylo v plnosti prožíváno. Zde se vynořuje celá antropologická hodnota radikální novosti, kterou Kristus přinesl v Eucharistii. Bohoslužba nesmí být omezena na zvláštní soukromou chvíli, nýbrž podle své přirozenosti má sklon k tomu, že proniká všechny aspekty skutečnosti každého jednotlivce. Bohoslužba, která se líbí Bohu, se tak stává novým prožíváním všech okolností existence, v níž každá jednotlivá věc zakusí nové zhodnocení, neboť je prožívána ve vztahu ke Kristu a jako dar Bohu. Slávou Boha je živý člověk (srov. 1 Kor 10, 31).

⁴ Srov. Sv. Irenej, *Proti herezím*. IV. 20,7; PG 7, 1037.

A životem člověka je patření na Boha.⁴

IUXTA DOMINICAM VI- VENTES – žít nedělně

72. Tato radikální novost, kterou Eucharistie vnáší do života člověka, byla křesťanskému vědomí zjevena hned na počátku. Věřící si ihned uvědomili hluboký vliv slavení Eucharistie na jejich životní styl. Svátý Ignác z Antiochie vyjádřil tuto pravdu, když označil křesťany za ty, kteří dospěli k nové naději, kteří „*žijí nedělně*“ (iuxta dominicam viventes).⁵ Tato formulace velkého mučedníka z Antiochie jasně zdůrazňuje spojení mezi eucharistickou skutečností a křesťanskou existencí v její všednosti. Charakteristický zvyk křesťanů shromažďovat se v první den po sobotě, aby slavili zmrtvýchvstání Krista – je podle zprávy mučedníka Justina⁶ – také faktem, který určuje životní styl, který je obnoven setkáním

⁵ *List Magnesijským* 9, 1: PG 5, 670.

⁶ Srov. *První Apologie* 67, 1–6: PG 5; 670.

s Kristem. Formulace svatého Ignáce – „žít nedělně“ – zdůrazňuje příkladnou hodnotu, kterou má tento den pro každý den v týdnu. Nevyznačuje se totiž jen prostým přerušením obvyklé činnosti jako nějaká přestávka v obvyklém rytmu dní. Křesťané cítili tento den jako první den v týdnu, protože se jím připomíná radikální novost, kterou

přinesl Kristus. Proto je neděle dnem, v němž křesťan opět nabývá eucharistickou formu svého života; je totiž povolán, aby podle ní stále žil. „Žít nedělně“; to znamená, žít ve vědomí osvobození, jež přinesl Kristus, a nést vlastní existenci jako darování sebe Bohu, aby se jeho vítězství plně projevilo vnitřně obnoveným jednáním.

ROZJÍMÁNÍ NAD EVANGELIÍ S BENEDIKTEM XVII.

Mk 10, 46-52

Celé Markovo evangelium je jakousi trasou víry, která postupně roste v Ježíšově škole. Učedníci jsou prvními aktéry této objevné cesty, ale jsou tu i další postavy, které zaujímají důležité místo, a Bartimaios je jedním z nich. Je to poslední zážrak, který Ježíš vykoná před svým utrpením a nikoli náhodou se týká slepce, člověka, jehož zrak ztratil světlo. Víme i z ostatních textů, že slepota má v evangelích zásadní význam. Poukazuje na

člověka, který potřebuje světlo Boží, světlo víry, aby opravdu poznal realitu a kráčel cestou života. Podstatné je uznat vlastní slepotu, potřebu světla, jinak slepota potrvá navždy (srov. Jan 9,39-41).

Bartimaios je tedy představen jako vzor. Není slepcem od narození, nýbrž přišel o zrak. Je člověkem, který ztratil světlo, je si toho vědom, ale neztratil naději, dovede se chopit příležitosti setkání s Ježíšem a světuje se Mu, aby byl uzdraven. Když tedy slyší, že Mistr prochází

kolem něho, zvolá: „*Synu Davidův, Ježíši, smiluj se nade mnou!*“ (Mk 10,47) a opakuje to hlasitěji. Když jej Ježíš zavolá, ptá se jej, co od Něho chce a on odpoví: „*Mistré, at' vidím!*“.

Bartimaios představuje člověka, který rozpoznává svou nemoc a s důvěrou volá k Pánu, at' jej uzdraví. Jeho prosba je prostá a upřímná, příkladná a – podobně jako prosba celníka z chrámu „*Smiluj se nade mnou hříšným*“ (Lk 18,13) – vskutku vstoupila do tradice křesťanské modlitby.

Při setkání s Kristem prožitém s vírou Bartimaios obdrží světlo, které ztratil, a zároveň vlastní důstojnost. Staví se na nohy a vydává se na cestu, která má od té chvíle vedení – Ježíše – a je stejná jako ta, kterou se ubírá Ježíš. Evangelista nám pak o Bartimaiovi už nic neříká, ale ukazuje nám na něm, kdo je to učedník: ten, který ve světle víry následuje Ježíše „*cestou za ním*“ (v. 52).

Mk 11, 11-25

Při vjezdu do Jeruzaléma vzdává lid Ježíšovi poctu jakožto Davidovu

synu slovy poutnického Žalmu 118: „*Hosana synu Davidovu! Požehnaný, který přichází ve jménu Páně! Hosana na výsostech!*“ (Mt 21,9). Potom vchází do chrámu. Ale tam, kde by měl být prostor pro setkání Boha a člověka, nachází prodavače zvířat a penězoměnce, kteří obsadili místo modlitby svými obchodními záležitostmi. Zvířata byla pochopitelně prodávána proto, aby byla v chrámě obětována. A poněvadž se v chrámu nemohlo používat mincí, na kterých byl obraz římského císaře, který protiřechil pravému Bohu, bylo zapotřebí směnit je za mince, na kterých tyto modlářské obrazy nebyly. To všechno ale mohlo být konáno jinde. Prostor, ve kterém k tomu docházelo, měl totiž podle svého určení být nádvořím pohanů. Bůh Izraele je totiž jediným Bohem všech národů. A třebaže pohané nevstupovali takřkajíc do vnitřku chrámu, mohli se alespoň na nádvoří víry účastnit modlitby k jedinému Bohu. Bůh Izraele, Bůh všech lidí, vždycky očekával i jejich modlitbu, jejich hledání, až jej budou vzývat. Nyní tam však

dominovaly obchody – záležitosti legalizované kompetentními autoritami, které měly z výtěžku prodávaců svůj prospěch. Prodávači jednali správně podle platného ustanovení, ale ustanovení samo bylo zkažené. „*Chamtivost, která je modloslužbou*“ (Kol 3,5).

Proti špatně interpretovanému ustanovení klade Ježíš své prorocké gesto a brání tak opravdové ustanovení, které se nachází v Zákonech a Prorocích.

To všechno má dnes sloužit k zamýšlení také nám křesťanům: je naše víra dostatečně čistá a otevřená, takže z ní také „pohané“, lidé, kteří dnes hledají a táží se, mohou vytušit světlo jediného Boha, účastnit se v nádvořích víry naší modlitby a stát se snad svým tázáním také Jeho cititeli? Proniká také naším srdcem a naší životní praxí ono vědomí, že chamtivost je modloslužbou? Nenecháváme snad různými způsoby vstupovat modly také do světa naší víry? Jsme připraveni nechat se vždycky znovu očistit Pánem, dovolíme Mu vyhnat

z nás a z Církve všechno to, co Mu protičeří?

Mk 11, 27-33

Boží autorita není síla přírody. Je to moc Boží lásky, která tvoří vesmír a která vtělením v Jednorozeného Syna, jenž sestoupil do našeho lidství, uzdravuje svět porušený hříchem. Romano Guardini píše: „*Celá Ježíšova existence je přetlumočením moci na pokoru... je to svrchovanost, která se snižuje na formu služebníka*“

(Il Potere, Brescia 1999, 141–142).

Autorita nezřídka pro člověka znamená majetek, moc, vládu a úspěch. Avšak pro Boha znamená autorita službu, pokoru, lásku; znamená vstup do logiky Ježíše, jenž se sklání, aby umýval nohy učedníkům (srov. Jan 13,5) a který hledá pravé dobro člověka, uzdravuje rány a je schopen lásky tak obrovské, že odevzdává život, protože je Láska. V jednom ze svých listů píše svatá Kateřina Siencká: „*Je nezbytné, abychom ve světle víry opravdu viděli a poznávali, že Bůh je nejvyšší a věčná Láska, a nemůže chtít nic*

jiného než naše dobro“ (Ep. 13 in Le lettera, vol. 3, Bologna 1999, str. 206).

Mk 12, 1-12

Vinná réva přináší dobré hrozny, ale vinaři si je nechávají pro sebe. Nechtějí je odevzdat pánu vinice. Zbijí a zavraždí jeho posly a zavraždí jeho Syna. Jejich důvody jsou prosté: chtějí se sami stát majiteli, zmocnit se toho, co jim nepatří.

Vinaři nechtějí mít pána – a tito správci vinice nastavují zrcadlo také nám. My lidé, kterým bylo stvořeno, abychom tak řekli, svěřeno do správy, si na ně uzurpujeme právo. Sami chceme být jeho jedinými pány. Chceme vlastnit svět i svůj vlastní život zcela neomezeným způsobem. Bůh je nám na obtíž. Buď se z Něj udělá zbožná fráze, nebo je zcela odmítnut, vykázán z veřejného života, tak aby ztratil veškerý význam.

Tolerance, která řekněme připouští Boha jako soukromý názor, ale

upírá mu veřejný vliv, nepouští do skutečného světa a do našeho života, není tolerancí ale pokrytectvím. Tam, kde se člověk pasuje na jediného pána světa a vlastníka sebe sama, nemůže být spravedlnost. Tam může vládnout pouze libovůle moci a zájmů. Jistě, je možné vyhnat Syna z vinice a zabít ho, abychom sobecky mohli sami vychutnávat plody země. Tehdy se ale vinice velmi brzy změní v nehostinnou pustinu, po které se prohání „*kanci z lesa*“, (Žl 79,14).

Tímto evangeliem Pán křičí také do našich uší slova, která v knize Zjevení adresuje Církvi v Efezu: „*Jestliže se neobrátíš, přijdu brzo na tebe a pobnu tvým svícem z jeho místa*“ (2,5).

I nám může být vzato světlo a děláme dobře, necháme-li ve své duši zaznívat toto napomenutí v celé jeho vážnosti, tím, že zároveň voláme k Pánu: „*Pomoc nám obrátit se! Dej nám všem milost pravé obnovy! Nedopust', aby v nás pobaslo tvé světlo! Posil naši víru, naši naději a naši lásku, abychom mohli přinášet dobré plody!*“

O DESATERU BOŽÍCH PŘIKÁZÁNÍ

Od P. Bedřicha Bridla, TJ (1681)

*Již bychom také rádi něco slyšeli
o šestém přikázání. Povězte mi,
jak se proti němu hřeší.*

Šesté přikázání ruší,
a tím zavádí svou duší,
kdo nečisté skutky činí
i kdo je činiti míní.

V čemž se mnozí mejlívají,
kterížto se domnívají,
že se nehřeší myšlením
a v zlé věci zalíbením.

Pravdat' jest, že zlá myšlení,
nemáš-li v nich zalíbení,
za hřích se nepokládají,
jakkoli dlouho trvají.

Nýbrž kdo jim odporuje
a je z myslí vytrhuje,
zejská sobě Boží lásku,
bude míti s Kristem částku.

Nicméně i lidé svatí
mají na se pozor dáti,
aby v myslí nehřešili
a k zlým věcem nesvolili.

Nebo lidé jsouce křehcí,
když je zlé žádosti lekci,
snadničce jim povolují,
v srdci je sobě libují.

A hle, již jest provinění
v tom samičkém zalíbení,
byť se nic v skutku nestalo;
v čemž hřeší lidí nemálo.

Pročež nic není lepšího
a vůbec bezpečnějšího,
jako mysl odvrátiti,
na jinou věc pomyslíti,

a to hned, a bez prodlení,
jak ti přijde zlé myšlení:
pokud to budeš činiti,
nikdy nebudeš hřešiti.

*Také-li mluvením hřešívá
se proti šestému přikázání.*

Zlá, nešlechtná mluvení
bývají podpal k hřešení.
Mnohý by nečinil zlého,
kdyby neslyšel jiného
hanebná slova mluvití
a v zlých věcech libost míti.

Zvlášť pak mládeži to škodí,
jenž se lehce k hříchům svodí.
Neb jsouc náchylná ke zlému,
zlou řečí učí se jemu,
kterého by nevěděla,
kdyby o něm neslyšela.

A protož dva hříchy páchá,
kdo nemravná slova tlachá.
Jeden jest, zlé zalíbení,
druhý, jiných pohoršení.

*Mnozí se vymlouvají, říkajíce,
že toliko žertu nečistá slova
mluvili, postáčí-li jim
ta výmluva?*

Někteří jsouc potrestáni
pro zlá nečistá tlachání,

říkají: „Nenít’ v tom hříchu,
neb to jen mluvíme k smíchu.
My tak rozprávíme žertu,
nepůjdem’ pro slovo k čertu.
Co každá osoba řekla,
kdyby proto šla do pekla,
žádný by pro své mluvení
nemohl přijít k spasení.“

Jimžto dám odpověď krátkou,
s svatou Církví, naší matkou,
že ten, kdož smrtedlně hřeší,
daremně se nebem těší,
leč se bude právě káti
a život napravovati.

Jižť pak věc pochybná není,
že zlé, nemravné mluvení
často bývá smrtelný hřích,
byť je kdo měl za žert a smích.

Zlet’ se pak žertem nazývá
to, čímž Bůh rozhněván bývá.
Těch žertů nechati musí,
kdo chce spasiti svou duši.

ÚČELOVÉ SBÍRKY A ÚČELOVÉ DARY NA PROJEKTY FARNOSTI

První neděli v březnu proběhla v naší farnosti účelová sbírka na naše farní projekty. Během této sbírky se vybralo: **12 687 Kč**.

Kromě výše zmíněné sbírky proběhla v neděli 23. 3. účelová sbírka na Setkání mládeže 2025. Celkem se vybralo: **10 681 Kč**.

Další účelová sbírka na farní projekty bude 6. dubna a 18. dubna bude účelová sbírka „Velkopáteční sbírka na Svatou zemi“ do kasičky u oltáře sv. Norberta ve farním kostele.

Děkujeme za vaše dary.

P. Řehoř

APOŠTOLÁT MODLITBY

Modleme se, aby užívání nových technologií nenahradilo lidské vztahy, ale respektovalo důstojnost osoby a napomáhalo čelit krizím naší doby.

Modleme se, aby ti, kdo druhým dávají práci, jednali spravedlivě, prozíravě a sami aby získali věčnou odměnu.

UDÁLOSTI V MĚSÍCI

 2. 4. **Křížová cesta**
16:45 farní kostel Nanebevzetí Panny Marie, Mariánské Lázně

 4. 4. **Křížová cesta**
16:45 farní kostel Nanebevzetí Panny Marie, Mariánské Lázně

Adorace první pátek v měsíci
po mši svaté farní kostel Nanebevzetí Panny Marie, M. Lázně

 5. 4. **Farní rekolekce** Věřím v Boha Otce
9:00 fara, Nehrova 26/3a, Mariánské Lázně

 8. 4. **Kající pobožnost**
17:15 farní kostel Nanebevzetí Panny Marie, Mariánské Lázně

 9. 4. **Křížová cesta**
16:45 farní kostel Nanebevzetí Panny Marie, Mariánské Lázně

 11. 4. **Křížová cesta**
16:45 farní kostel Nanebevzetí Panny Marie, Mariánské Lázně

 12. 4. **Cesta sedmibolestné Panny Marie**
16:45 farní kostel Nanebevzetí Panny Marie, Mariánské Lázně

 13. 4. **Křížová cesta**
16:30 geologický park, Mariánské Lázně

St 16. 4. **Křížová cesta**
16:45 farní kostel Nanebevzetí Panny Marie, Mariánské Lázně

Čt 17. 4. **Ranní chvály**
6:30 kaple sv. Šarbela, bl. Hroznaty a Karla, fara, Mar. Lázně

Ne 20. 4. **Křestní nešpory**
16:45 farní kostel Nanebevzetí Panny Marie, Mariánské Lázně

Po 21. 4. **Křestní nešpory**
16:45 farní kostel Nanebevzetí Panny Marie, Mariánské Lázně

Út 22. 4. **Klub seniorů** Slavné osobnosti v ML
14:30 fara, Nehrova 26/3a, Mariánské Lázně

Ing. arch. Ludmila Míková

Út 22. 4. **Křestní nešpory**
16:45 farní kostel Nanebevzetí Panny Marie, Mariánské Lázně

Čt 24. 4. **Křestní nešpory**
16:45 farní kostel Nanebevzetí Panny Marie, Mariánské Lázně

Pá 25. 4. **Křestní nešpory**
16:45 farní kostel Nanebevzetí Panny Marie, Mariánské Lázně

So 26. 4. **Křestní nešpory**
16:45 farní kostel Nanebevzetí Panny Marie, Mariánské Lázně

Po 28. 4. **Husův proces** přednáška
18:00 obecní knihovna Velká Hleďsebe

Přednáší: P. Řehoř Pavel Urban, OPraem

Út 29. 4. **Farní synodní setkání**
17:00 fara, Nehrova 26/3a, Mariánské Lázně

Vede: P. Řehoř Pavel Urban, synodní delegát a člen synodní rady

Pá 2. 5. **Adorace** první pátek v měsíci
po mši svaté farní kostel Nanebevzetí Panny Marie, M. Lázně

So 3. 5. **Farní rekolekce** Z Panny Marie
9:00 fara, Nehrova 26/3a, Mariánské Lázně

Ne 4. 5. **Májová pobožnost**
16:45 kaple Panny Marie Bolestné, geopark, Mariánské Lázně

VÝCHODNÍ LITURGIE

Východní bohoslužby probíhají v kapli sv. Šarbela, bl. Hroznaty a Karla na faře v Nehrově ulici od 18:00.

Božská liturgie sv. Jana Zlatoústého se v dubnu koná ve čtvrtek 10. 4. a 24. 4., navíc i o neděli vzkříšení 20. 4: v 6:00.

Místo Akatistu proběhne moleben k Božskému srdci v sobotu 5. 4. a k Panně Marii v sobotu 3. května.

BOHOSLUŽBY VE SVATÉM TÝDNU

Bohoslužby se konají ve farním kostele, pokud není uvedeno jinak.

STŘEDA SVATÉHO TÝDNE 16. 4.

16:45 křížová cesta

17:15 mše svatá

ZELENÝ ČTVRTEK 17. 4.

6:30 ranní chvály, kaple sv. Šarbela, fara, Mariánské Lázně

17:15 mše svatá na památku Poslední večeře Páně

poté do 19:00 možnost soukromé adorace před eucharistií

VELKÝ PÁTEK 18. 4. den přísného postu

8:45 ranní chvály

11:45 pobožnost k Sedmibolestné P. Marii, kaple v geoparku

14:45 křížová cesta

15:15 Velkopáteční obřady

poté do 18:00 možnost soukromé adorace před křížem

BÍLÁ SOBOTA 19. 4.

8:45 ranní chvály

poté do 11:30 možnost soukromé adorace u Božího hrobu

VELIKÁ NOC 19./20. 4.

20:15 Velikonoční vigilie slavnosti Zmrtvýchvstání Páně

NEDĚLE ZMRTVÝCHVSTÁNÍ PÁNĚ 20. 4.

6:00 Božská liturgie sv. Jana Zl., kaple sv. Šarbela, fara, ML

8:30 mše svatá, kostel sv. Antonína, ML-Úšovice

8:30 mše svatá, kostel sv. Anny, Velká Hleďsebe

10:15 mše svatá, farní kostel Nanebevzetí Panny Marie, ML

14:30 mše svatá, kostel sv. Markéty, Lázně Kynžvart

PONDĚLÍ VELIKONOČNÍ 21. 4.

10:15 mše svatá, farní kostel Nanebevzetí Panny Marie, ML

NÁBOŽENSTVÍ

Ve Svatém týdnu a Velikonočním oktávu nebude výuka náboženství.

INFORMACE PRO MINISTRANTY

Setkání s ministranty v tomto měsíci proběhne v období přípravy svatého Tridua. Setkáme se ve čtvrtek 17. dubna na faře v 16:00 a poté se půjdeme společně připravit na slavení obřadu Zeleného čtvrtku. Kdo bude chtít, může přespat do soboty na faře. Následující dny budou spojeny s přípravou na slavení velikých svátků.

Kdo se bude chtít zúčastnit celého programu Tridua, ať se nahlásí nejpozději do úterý 15. dubna P. Řehořovi.

POUTĚ A POSVÍCENÍ

10. 5.	Žehnáni pramenů	19. 7.	Pouť - svatý Šarbel
10:00	farní kostel, Mar. Lázně	18:00	kaple na faře, Mar. Lázně
17. 5.	Zahájení motorkářské sezóny	25. 7.	Pouť - svatá Anna
14:00	zřícenina kostela sv. Jana Křtitele, Vysoká	16:00	kaple sv. Anny, Stará Voda
24. 5.	Žehnáni pramene	26. 7.	Pouť - svatá Anna
11:00	pramen Richard, Lázně Kynžvart	10:00	kostel sv. Anny, Velká Hleďsebe
7. 6.	Pouť - svatý Antonín	16. 8.	Pouť - NPM
10:00	kostel sv. Antonína, Mariánské Lázně-Úšovice	10:00	farní kostel, Mar. Lázně
14. 6.	Pouť - svatý Vít	16. 8.	Žehnáni bylin a květin
15:30	kostel sv. Víta, Trstěnice	14:00	zřícenina kostela sv. Jana Křtitele, Vysoká
21. 6.	Pouť - Narození svatého Jana Křtitele	7. 9.	Výročí posvěcení kostela
11:00	zřícenina kostela sv. Jana Křtitele, Vysoká	10:15	farní kostel, Mar. Lázně
5. 7.	Pouť - svatá Markéta	13. 9.	Diecézní pouť
10:00	kostel sv. Markéty, Lázně Kynžvart	9:00-16:00	klášter Teplá
12. 7.	Pouť - bl. Hroznata	14. 9.	Pouť - P. M. Bolestná
10:00	klášter Teplá	15:00	kaple Panny Marie Bolestné, geopark, Mariánské Lázně
		18.10.	Pouť - bl. Karel
		18:00	kaple na faře, Mar. Lázně

POŘAD PRAVIDELNÝCH BOHOSLUŽEB

MARIÁNSKÉ LÁZNĚ farní kostel Nanebevzetí Panny Marie
neděle 10:15 17:15 | úterý 9:45 | středa 17:15 | čtvrtek 9:45
pátek 17:15 | 2., 4. a 5. sobota v měsíci 17:15

Mariánské Lázně-ÚŠOVICE kostel svatého Antonína
neděle 8:30

VELKÁ HLEĎSEBE kostel svaté Anny
neděle 8:30

LÁZNĚ KYNŽVART kostel svaté Markéty
neděle 14:30

TRSTĚNICE kostel svatého Víta
3. sobota v měsíci 15:30

DRMOUL kaple svatého Josefa
1. sobota v měsíci 15:30

KONTAKTY

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST MARIÁNSKÉ LÁZNĚ

ADRESA: Nehrova 26/3a, 353 01 Mariánské Lázně

WEB: www.farnostml.cz

BANKOVNÍ SPOJENÍ: 103211978/0300

P. Řehoř Pavel Urban, O. Praem

TELEFON: 604 877 223

E-MAIL: fara@farnostml.cz

DUBEN 2025

Římskokatolická farnost Mariánské Lázně